

REDACCIO :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8^e)

ADMINISTRACIO :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16^e)
C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

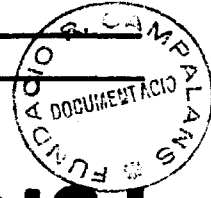
Endavant

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció l'any : 150 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

L'IMPERATIU DEL MOMENT : LA UNITAT DELS CATALANS!

EDITORIAL

« Espantosament units ». Així deia un historiadorel portugués que lluitaren els catalans, centre les tropes de Felip IV, durant la guerra del 1640.

Espantcsament... La per, naturalment, la tingueren els que no creien possible aquesta unitat, els que no imaginaren que poguessin eblidar-se mai més la baralles de nyerros i cadells, els que no pensaren que tot — absolutament tot — pogués sacrificar-se a la tasca cabdal de combatre un enemic que delmava la nostra terra, l'expcllava i en feia un país d'esclaus.

Sabrem retrobar i guardar avui aquesta unitat, que els fets de Barcelona han posat de relleu enmig de l'acció? No és Catalunya — reconeixem-ho — un poble que sàpiga obrar durant llarg temps dintre aquest clima de solidaritat nacional que és, en certes ocasions, la penycra que han de pagar els pobles lliures i respectats. Al contrari, les nostres discórdies polítiques i socials són scvint aguditzades per les rivalitats de persones, de partits o de capelletes. Tenir « un rei al cos », pot ésser un greu defecte quan es tracta de fer triomfar, enmig de greus perills una obra col·lectiva.

Moments, llampegades de concórdia, si que en tenim : el 1640, — i fou la victòria. El 14 d'Abril — i fou la República. Però duren poc temps : el 1714, els patriotes barcelonins es queixaven dels « compatriotes que són els majors enemics ». I el 1839, per les mateixes causes, Franco podia passejar els italians fins als més remots llogarrets de l'Empordà.

Arà les exigéncies de la unitat són impericises, immediates. Ha sorgit espcn-tània, al mig del carrer, i ens cal — sobretot — respectar-ne el sentit i assegurar-ne la permanéncia. La unitat, diem. Ni una scia classe social, ni un sol sector ideològic. Totes les classes, totes les famílies de la nació, se saben avui amenaçades per la corrupció i la inèpcia de l'estat falangista. Obrers, mestrals, pàgescs, patrons, intel·lectuals. Plegats han dreçat llur protesta. Plegats han de preparar l'instrument polític que sàpiga fer-la triomfar. No serà una tasca fàcil. Si el ressó de la gesta catalana ha pres, arreu del món, els seus preclps colors — una gesta del poble català — és evident que no ens manquen els indiferents ni els enemics. Els uns tractaren de « mal nascidos » als vaguistes ; els altres els silenciaren àdhuc el nom

de català, com si pogués parlar-se de Barcelona sense esmentar el nom de Catalunya.

L'Estat Espanyol entra en una fase de descomposició que pot durar encara temps, però que senyala una crisi inevitable. Cal que Catalunya es presenti unida, fermant un sol bloc, sense esquerdes, davant de totes les conjuntures. És la única garantia de la nostra llibertat, i, a fi de comptes, de la llibertat per tots els espanyols.

El passat? Sí, treiem-ne la lliçó. Però que no puguin separar-nos precisament els esdeveniments que dividiren als catalans i que ara tan cruament paguem. El franquisme a Catalunya s'a-

ferra a aquest passat perquè representa la divisió, la guerra civil, la impotència. Superem-ne els estralls i mirem l'avenir. I mirem-lo plegats, que només els nets de culpa podrien llençar la primera pedra.

Resumim. Cal encarar el futur amb la voluntat aferrissada de marxar units, com en les grans diades de victòria, com en els moments de la Solidaritat Catalana, com en aquell 14 d'Abril la vesprada del qual veia a totes les persones i els grups acatar la voluntat del poble. Ara el poble també ha parlat. Obeim-lo, i Catalunya tornarà a ésser rica i plena. I els catalans, lliures.

Catalunya rediviva per M. SERRA I MORET

Es cosa senzilla i confortable ésser ciutadà nordamericà o britànic per dret de naixença, com un hereu de casa bona o una tintorera en un batistol! de sorrell. Es poden donar lliçons de correcció i de continéncia i fins es poden dicria condemnacions i absolucions dels aprenents de despota tant si són espanyols, com islàmics, com sudamericans. A vegades es pot arribar a perdre el sentit del ridícul i creure beatament que el tenir diners i poder és una patent de raó.

El que costa és ésser ciutadà d'una nació oprimida que lluita contra tots els malaveranys, com un fill de casa pobre, com un corpuscle invisible en la massa anònima dels desheretats. Reclama una certa finor d'esperit, un sentit humà excepcional i una forta consciéncia del deure i de l'acceptació del sacrifici com si fos un dot irrenunciable i la única ofrena de pervindre.

S'escau, però, que la història la fem tots, pobres i rics, desvalguts i poderosos, i molt sovint la fan, remarcablement, els que en el cor de la tenebra afloren el diamant o l'agata que justifica l'origen estelar del nostre planeta i dona a la matèria la concentració i la sublimació de la llum pura. S'escau que la duresa de la vida és l'aliment del herois, particularment dels herois que no s'inscriuen a l'heraldica convencional sinó que s'esmercen a fer història positiva i perdurable.

Catalunya ha fet història, una història irreverent, intempestiva, a l'hora que els senyors del món havien acordat oblidar la tragèdia d'Espanya i passar-la a l'arxiu dels « fets diversos ». El coratge del catalans ha estat sorprenent, gal-

rebé diriem colpidor. Els senyors del món s'han girat, s'han fregat els ulls, i s'han adonat que en un recó ignorat hi havia un poble que tenia sentits i dignitat. Com? — es preguntaven. Són aquestes les divisions que ens oferia el minúscul despota per a la defensa d'Europa? Potser si que tenia raó, potser si que existeix un poble viril, capaç d'afrontar-se amb les dictatures i els totalitarismes tant si venen de l'exterior com de l'interior... Heus act una revelació sensacional. Si el despota tingues un mínim de comprensió diria : « Senyors! El que jo ofereixo és mercaderia de primera qualitat, és, en realitat, un del millors exèrcits de la terra ». I dit això es retiraria prudentment a la Tebaida a purgar amb un dejuni eternal el terrible afront que ha infligit al poble.

No ho farà, naturalment! Però ja no dormirà tranquil mai més. En el mur esquerdat del fantàstic imperio s'han inscrit les paraules fatals : Mane, thecel phares. La senténcia és dictada. Val més una vaga general a Catalunya i una protesta unànim del nostre poble que totes les condemnacions de les Nacions Unides. A Catalunya han dit una cosa que té la valor d'un axioma : « Tot és començar ». Els catalans han començat i acabaran la feina i els espanyols aprendran aviat a fer-la.

El geòleg Albert Carsi deia dies passats en una conferéncia sobre la mineralogia de Catalunya : « Catalunya té un mineral molt rar i sumament estratègic : el caràcter. El caràcter la salvarà ». Els catalans rebem i donem la lliçó amb humilitat i diem senzillament : « A la feina! ».

CRONICA DE CATALUNYA

LES PRINCIPALS LLIÇONS

Al nostre entendre, ja podem avui intentar fer un balanç de les jornades de Barcelona. Han posat de relleu, amb la clara voluntat d'oposició del poble català, uns quants fets que ens cal tenir en compte. Primer de tot, el sentiment íntim de la pròpia puixança. Heus ací quelcom que els treballadors catalans han redescobert: l'arma que tenen a les mans i que només han de fer servir per obligar a l'Estat falangista a cedir. D'ençà que ha marxat Baeza Alegria, han millorat els abastaments i el racionament no és tan dolent ni miserable. Acedo imita a Correa. Va pels mercats i fa demagogia de la barata. Els tranvies sense vidres continuen amb les velles tarifes. I el poble barceloní va mesurant lentament la valor de la pròpia potència. Car si ara es troba carn a les carnisseries, perquè no n'hi havia abans?

A fi de comptes, la lligó és que cal combatre per obtenir el que es demana. Atenció doncs a les pròximes reivindicacions.

UN POBLE UNIT

Cal reconèixer que molts de patrons afirmaren clarament la seva solidaritat amb els treballadors i la feren entendre a Baeza Alegria quan aquest, un xic tard, es decidí a sortir del seu despatx i del seu esverament i adoptà aires de matamoros.

A Mataró on anà amb l'intenció de « romper unas cuantas cabezas », li digueren d'entornar-se'n. I finalment, vingué la destitució, quan les prestes arribaren fins a Madrid, i Blas Perez no pogué sostenir més el seu protegit. Decidits els patrons a pagar els jornals, Acedo, el Bisbe i el Governador militar s'apuntaren un nou tanto contra l'Alegria, acceptant una decisió contra la qual no podien oposar-se.

UNA JOVENTUT QUE SAP LLUITAR

Ho ha dit el corresponent del « Monde », que fins ara no havia donat gaires proves d'entendre'ns. El fet nou, essencial, és que hi ha a Espanya una nova generació que no havia combatut encara, per la qual els recorts de la guerra civil són simplement recorts i que ha demostrat que no vol viure sotmesa i explotada. És amb aquesta joventut que caldrà comptar d'ara endavant. Encara no ha dit la darrera paraula. I que consti que sap dir-ho amb un llenguatge propi.

DESCOMPOSICIO INTERIOR

Les baralles internes de Falange, l'establiment de la C.N.S., i del S.E.U., que s'han mostrat perfectament incapaces de fer creure la gent, no és encara suficient. La veritat és que el Governador militar de Barcelona no es mostrà gens disposat a secundar la Falange de Baeza Alegria (ata cal parlar així per entendre's) i que li feu dir clarament que ell no volia sapiguer res i que els soldats no sortirien. El Bisbe pel seu compte movilitzà els de les Hermandades. La premsa — « Vanguardia » i « Destino » — feren mea culpa, acusant els comunistes, sense saber de què anava...

De què anava? Un poble unànim repreneia consciència i afirmava la seva existència. Els ratolins que fins ara pre-

sumien no sabien on eren. I malgrat les provocacions i la por dels guardies, que disparaven sols, les víctimes — massa nombroses — no passaren d'una dotzena. Barcelona ha demostrat que sabia com combatre les dictadures. I Europa, aquesta Europa abstencionista a la ONU, ha enrogit de vergonya i ha recordat que encara era a temps per no consumir la suprema indecència.

ELS PAGESOS PROTESTEN

El malestar s'ha extès naturalment al camp. A Constantí, prov. de Tarragona, a Borges del Camp i en altres indrets del Camp de Tarragona, els aldarulls provocats pels inspectors falangistes que recerquen la collita d'avellana i ametlla no declarada, no han estat gens lleugers. A Constantí, l'alcalde s'oposà als registres i finalment, amb el rector, iniciaren un bon repic de campanes, fent acudir el poble, el qual empaità els inspectors. La Caserna de la guàrdia civil els servi de refugi fins que acudiren guardies de Tarragona. I així en altres llocs... A Manresa, la vaga començada el 15 d'Abril, en el moment d'enviar-vos aquestes ratlles encara dura...

SEGUIRA LA RESTA D'ESPANYA?

Sense traïr secrets, podem dir publicament que l'acció de Catalunya ha estat seguida amb atenció al País Basc i a Madrid, on ha reprès alé la oposició. Les vagues d'estudiants s'han repetit a Granada, a Sevilla — on cremaren el local del Seu —, a Madrid, on hi hagué greus topades entre la policia i els estudiants. Al país basc, vagues de brasos caiguts a Azoitia i altres llocs.

Lentament la veritat que Barcelona ha trobat, s'obrirà camí. I és en aquest clima de descomposició que les forces polítiques i socials intentarem crear una nova situació capaç de liquidar un estat descompost.

X. X.

Lletra adreçada als Partits Socialistes i al COMISCO

El Moviment Socialista de Catalunya, en nom de la classe obrera catalana i de tot el poble de Catalunya, us prega que intervingueu enèrgica i ràpidament prop del vostre govern i dels ambaixadors a Madrid per a evitar la repressió que Franco ha desencadenat a Barcelona.

El poble català acaba de demostrar amb la seva acció la neta oposició al règim totalitari que li fou imposat per Hitler i Mussolini. Esperem que els demòcrates i els socialistes no l'abandonaran, i que evitaran així que un dia, decebut, caigui en mans de l'altre totalitarisme.

La solidaritat internacional que us demanem, redonarà confiança als treballadors i serà la millor arma del nostre poble per oposar-se al franquisme i permetre que Espanya, a través d'un règim de llibertat ocupi el seu lloc en el concert dels pobles occidentals.

Cordialment salutations socialistes,

Pel Comitè Executiu del M.S.C.

Paris, 13 de Març del 1951.

Sense exagerar la pròpia activitat, ni desmerèixer la dels altres, diem que el M.S.C. ha intentat ésser digne dels nostres companys de l'interior, donant el màxim de relleu als esdeveniments de Barcelona, fent-los conèixer internacionalment, i — tal com assenyalava la nota del nostre C. E. del mes passat — procurant que fossin el catalitzador d'un ambient d'unitat catalana que hem intentat afirmar arreu.

Nota dels partits catalans i el mitin de Tolosa

A la nota dels partits catalans, que els nostres llegidors coneixen ja per la premsa francesa, cal ajuntar el mitin que a Tolosa, celebraren sota el patronatge de la Llar, dels partits, de la CNT i la UGT catalanes.

La declaració del nostre company Serra i Moret, President del Parlament de Catalunya, publicada primer pel « Populaire », fou reproduïda per tota la premsa francesa i internacional i per les ràdios. Igualment, la premsa mundial afirmà en general de nou la seva solidaritat amb el poble de Catalunya. I és de remarcar que, malgrat els anys passats i la manca d'una propaganda intensiva, cap periòdic estranger no oblidà realment el caire claríssim dels fets barcelonins i el caràcter català que tenien.

La solidaritat socialista envers Catalunya

Des del punt de vista de solidaritat socialista, el C. E. del M.S.C. s'adreçà desseguida a les direccions dels partits socialistes i al COMISCO, demanant-los el màxim de vigilància per a evitar la repressió, i l'expressió d'aquesta solidaritat a la qual tenen dret els treballadors catalans. Entre les respostes rebudes figuren la del Secretariat del Labour Party, la del Secretariat de la S.F.I.O. i la de la Unió Internacional de Joventuts socialistes. Igualment, a darrera hora, una de molt cordial del Partit Social Demòcrata Alemany. Amb aquest motiu, les relacions internacionals del M.S.C. — representació autoritzada dels treballadors catalans — han entrat per nous camins els quals han de ser fructuosos per tot el socialisme peninsular.

La situació política

La nota dels partits catalans, el mitin de Tolosa, indiquen que el clima nou d'unitat i de comprensió és una realitat. Cal ara que, en estret contacte amb els organismes de l'interior, i tinguent ben present les realitats polítiques que Barcelona ha manifestat, la unitat catalana s'afirmi i es realitzi plenament. Si Catalunya ha tancat a Franco les portes del Pacte Atlàntic — (Catalunya, molt més que les declaracions, les amistats, els partits i les institucions), cal ara fer valer políticament aquesta força. A l'exili, la situació política no ha variat gaire, ni pot fer-ho. El P.S.O.E. ha ratificat la seva posició política, tal com suposàvem que ocorreria, els republicans espanyols van fer reunions i manifestats, els vells organismes continuen cristallitzats. Es dels catalans que ha vingut la iniciativa i àdhuc els cebs han de veure que, sense escoltar les veus dels de dintre, ben poca cosa de profit farem a fora. Plegats en canvi, la feina comença. Decidim-nos-hi.

EL MITE El moment crucial

per Miquel GAYOLA

Els fets de Barcelona han interromput brusquement la llarga i laboriosa digestió dels seides del franquisme, després de l'apat que els oferí la O.N.U. el mes de novembre darrer. Car a Barcelona, per començar, hi hagué de tot. Vidres trencats, tramvies malmelnats, petards, obstrucció de vies, cops de porra a profusió, soldats recalcitrants; també ai las; un nen mort, sis víctimes més, ferits i detencions. Suficient per a contentar als esprits mes reacs a veure-hi clar. Tot aixó passà la darrera setmana de febrer i la primera de març. Tot aixó va poguer passar en « vase clos », en família, per que la censura espanyola en mans de la Falange va tenir bona cura que aquests fets no se sabessin. Un diari parisenc tot i escamotejant les fases de la « batalla dels tramvies » (« Le Monde ») no va poguer-se passar de donar compte del resultat final que fou una victòria del poble de Barcelona. Com tampoc pogué estar-se de donar, tot passant, una barretada als barcelonins quan escriu: « Mullats, cansats, però tossuts els barcelonins miraven passar els tramvies amb els vidres trencats dins dels quals, del matí al vespre, s'hi avorrien, sols, tres guàrdies civils ».

Però després el poble de Barcelona i de les contrades catalanes ha fet encara més que aixó. El dia 12 de març cinc cents mil obrers varen donar la rèplica a la O.N.U. i alhora una terrible bufetada a les gaites franquistes. I mes que aixó encara. Varen destruir un mite. El mite de què es pot sotmetre un poble per la força, la fam i la mortdalla. Tot alló que constituïa la força moral del franquisme a l'exterior ha caigut esmicolat sota l'empenta masle d'un poble àvid de pa i de llibertat. El mite que a Espanya hi regnava l'ordre i la pau des del triomf de la revolució nacional ha deixat d'existir el dia 12 de març. El mite de « qui calla atorga » ha trobat amb qui parlar. Els sindicats verticals, dirigits i enquadrats per delegats nomenats per l'autoritat governativa, no solament han perdut la vertical sino que han escapat al control del falangisme i el mite de la seva eficàcia en tant que instrument i puntal del règim ha estat també destruït pels heroics obrers catalans. Franco en el neguit de les primeres hores del moviment i no sabent a quin sant encomanar-se, va intentar aixecar un altre mite fent dir a la ràdio nacional que els autors i responsables neren els comunistes. La resposta no es feu pas esperar. Pels carrers de Barcelona aparegueren uns rètols que deien clar i sense embuts: Franco no, Stalin tampoc. Entesos?

LA MORT DE BEVIN

La mort del gran militant treballista ha estat vivament ressentida per tot el moviment obrer internacional. El M.S.C. ha adreçat una lletra de condol al cap del govern anglès expressant-li el nostre sentiment per la pèrdua d'aquest líder de les Trade-Unions que, des del poder, — i malgrat les dificultats — feu tot el possible per aplicar l'internacionalisme que nodria les seves inquietuds ideològiques.

Quant les portes de la vida internacional començaven a obrir-se de bat a bat pel règim franquista, quan arreu del món es dubtava de l'eficàcia de.s mots platònics, i s'anaven tancant els ulls davant de la « raó d'estat », quan tot semblava lliscar per la pendent de la desil·lusió, i la desesperació era l'únic camí obert, el poble de Catalunya crida a.s quatre vents la situació dramàtica en què viu i la seva oposició unànim a un sistema polític que s'aguanta damunt de la immoralitat i de la violència.

Sense entrar en la discussió estreta d'una part de l'emigració — si els animadors han estat els meus o els teus —, el fet importantíssim és que el « cas espanyol » és plantejat de nou, internacionalment, en moments crucials, i poguent determinar possibilitats encoratjadores.

No hi ha cap dubte que les forces reaccionàries de tot el món intentaran ajudar al franquisme a resoldre els difícils problemes que té plantejats i que són la principal causa de la descomposició. Però també és cert que hi ha internacionalment una consciència obrera i democràtica, que podria encara contrabalançar aquell intent i accelerar la caiguda. Els resultats dependran en part de com es manifesti la resistència interior i de com l'emigració es predisposa a enfocar el problema.

El resultat final de tot combat depèn tant de la força com de l'estratègia i intel·ligència del combatents.

No és descobrir cap secret dir que el 1939 forem vençuts tant per una conjuntura internacional desfavorable com per la nostra incapacitat col·lectiva. Tampoc no ho és dir que el talent no ens ha sobrat quant les condicions s'han presentat favorables i han deixat d'aprofitar-se. Tots acusem al vei dels fracassos aconseguits i dels quals paguem les conseqüències. Costa poc creure'ns nets de culpa i passejar per l'exili els nostres problemes, però el resultat el paga cruaument un poble digne de millor sort, el qual, bo i morint lentament de fam i d'amarguesa, encara té el coratge d'alçar-se per cridar el seu martiri i per

Joan ALEU

(Vé de la quarta pàgina)

« Anti » perquè es dona compte també de que darrera aquest « Anti » el que es vol és conservar un estat de coses que per ésser injust cal també que desaparegui.

Nosaltres socialistes no podem presentar-nos a apuntalar interessos particulars. Hem de lluitar en tot moment perquè als homes se'ls permeti viure com a tals, lliures i amb decència, i aixó ni el capitalisme ni el comunisme poden aconseguir-ho.

Per tant la responsabilitat del socialisme en aquesta hora crucial és immensa i no pot ni defugir-la ni traïr-la.

Com a socialistes ens unirem a tots aquells que noblement estiguin disposats a barrar el pas al despotisme blanc o roig, i que en comptes de fer obra negativa vulguin arribar al resultat positiu del millorament moral i material de tots els homes, millorament, aquest, que és l'únic que ens conduirà pel camí de la pau.

per J. ESTARAN

llençar-nos a la cara la vergonya de la nostra impotència.

Ens enganyariem de nou si creguéssim que el franquisme caurà solament pel pes de les propies contradiccions i rivalitats. La lògica exigia la seva desaparició quant l'Eix es trencava a troços, i encara és viu. El cop rebut l'ha deixat despullat i tal com és, corromput i trontollant, però pot refer-se aprofitant la situació internacional inestable i la manca de visió política que fins ara ha demostrat l'exili. Cal mobilitzar totes les forces nacionals i internacionals. Cal que el retrobament de forces que sembla que comença deixi de costat els interessos de grup que fins ara han impossibilitat l'obra conjunta.

El nostre poble exigeix als homes de l'exili visió política, sacrifici, comprensió, ajuda. Siguem dignes del seu esforç.

ADMINISTRACIO

Acusem rebut de les quantitats següents:

Secció de Tolosa, 5.300 frs; F.T., Nèvers, 150; F.G., Vil·ledieu, 200; J.A., Dijon, 1.150; D.M., Burdeus, 150; J.I.F., Sèvèes, 300; S.S., Tolosa, 500; Secció de Perpinyà, 1.500; P.J., Pelrestorts, 500; J.G., Bages, 300; F.A., Perpinyà, 800; A.B., id., 300; M.S., id., 3.000; R.P., Londres, 450; Ll.E., Avignon, 150; S.T., Burdeus, 500; E.A., id., 500; R.G., id., 500; B.J., id., 500; F.B., id., 500; M.M., Nova York, 350; J.P., París, 1.000.

A fi ne no allargar massa les llistes d'administració, i per atendre els que desitgen que el seu nom no figuri en cap llista pública, donarem directament als interessats, acús de rebut de les quantitats qu'ens trametin destinades a l'Interior.

E. BRUFAU

(Vé de la quarta pàgina)

veient, en marxa ascendent, amb plena consciència del que representa, del que és, i que sabrà trobar el camí de l'alliberació política i econòmica.

Naturalment, aquest procés comporta indubtablement una nova configuració de la política catalana. En la repartició de forces els centres antics o bé han minvat notablement o bé han desaparegut. Es entorn d'una concepció política que encaixa amb els corrents obrers actuals que la gentada es catalitzarà. En fi, el demà polític ben poca o ben minsa relació tindrà amb el que fou l'ahir. Un simple raonament aclareix la suposició: Disminuida, gairebé inexistent la classe mitja, podrà haver-hi demà el que se'n diu un *part majoritari* petit-burgès? Havent-se incorporat definitivament a la classe obrera al camp nacional català i agavellant la immensa majoria de la població, no serà ella qui representarà políticament el nostre poble?

Els negatius

per Joan ALEU

No és difícil adonar-nos que ens trobem de plé dins d'una època que marcarà el capgirell total d'un règim, per a donar pas a una nova estructuració política i social del món.

Precisament per trobar-nos dins d'aquesta època de traspass on les noves formes, si bé ja es dibuixen no tenen els perfils ben definits, veiem que molts homes i moltes de les organitzacions que nodreixen, es debaten desesperadament en una riuada de mots que no fan més que afirmar la seva decadència i sobretot la manca de coratge i formació que es necessita per afrontar la nova vida que es troba en gestació.

Avui, el mot preferit dels porucs, de s'confornistes i dels que no volen cedir en cap dels privilegis que detenen en l'actual règim capitalista, és un mot negatiu « ANTI ».

Troblem munio d'aquest « anti », avui anticomunistes, en els medis reaccionaris i capitalistes d'arreu del món. El seu anticomunisme, però, no té res de humà ni de desinteressat.

Per ells el comunisme que ara combaten, no representa res més que la destrucció d'un sistema que els permet de viure en un nivell material superior als altres homes i sobretot que els permet d'exploitar-los sense cap remordiment.

No és estrany, doncs que en aquest bloc dels « Anti » figurin en primer pla despotcs com en Franco i altres de la mateixa categoria.

Nosaltres, socialistes, no creiem en els mots ni en els fets negatius, i per consegüent no podem ésser anti-res perquè som afirmatius i positius. El socialisme, és això, una afirmació i una realització.

No creiem en l'estalinisme (que no vol dir comunisme) perquè en ell hi veiem el més formidable engany del qual uns tirans volen fer víctima a la massa obrera.

L'estalinisme arreu on ha passat fins avui, ha portat amb ell la terror, la tortura l'esclavatge i la mort. Ha destruït la personalitat humana rebaixant l'home a la categoria de moltó.

Però el socialisme ha de menar la batalla en els dos fronts, i no podem unir-nos als esgarips d'esglai que llença el món capitalista, perquè aquest esglai és dictat per la por i per un egoisme revoltant. En front del comunisme la nostra posició ha d'ésser enèrgica, fent tot el possible per a desenmascarar aquest nou Atila, corregits i augmentats. Però els fets són més eloqüents que les paraules, i es per això que les masses populars hi són molt més sensibles.

En els països com Suècia, Noruega, Dinamarca i Anglaterra, on en més o menys escala els socialistes han ocupat tot sols el poder i han dut a terme realitzacions concretes i justes, l'anticomunisme no existeix perquè de fet el que ja no existeix és el problema comunista.

En altres llocs, la desorientació regna en tots els camps i es deixa sentir fortament entre la classe obrera. No tanquem els ulls a la realitat i donem-nos compte de què el poble no sent cap entusiasme per batre's en nom de cap

(Passa a la tercera pàgina)

El partit majoritari

per E BRUFAU

Podriem afirmar, sense perill d'incórrer en greu error, que arreu del món liberal, durant i després de la darrera guerra, les classes mitges han sofert una embestida molt forta.

Els Estats, obligats per la necessitat de produir en gran escala, han malmès l'antiga organització petit burgesa canalitzant les activitats humanes devers les grans concentracions industrials, preferint al treball acurat de l'artesà, la producció en sèrie. I no solament els artesans, sinó els comerciants han vist reduir-se l'horitzó de llurs activitats i beneficis a conseqüència de rígida intervenció oficial. Els altres elements que completen la menestralia han sofert també directament o indirecta la inexorable empremta d'una realitat que confirma el raonament marxista en el que fa referència al procés simplificador de les classes.

No devem, però, considerar aquest problema uniterament, és a dir, situarlo en el camp exclusiu de les democràcies car, sense seguir un curs parió, s'arriba a resultats exactes en els règims dictatorials on l'esfondrament de la classe mitja pren també un relleu colpidor.

No cal que cerquem massa lluny. El cas d'Espanya és un bon exemple. Per no haver-se adonat a temps d'aquest fenomen, els observadors de la vida econòmica i política d'aquel país han restat sorpresos de l'amplitud de la vaga iniciada amb motiu de l'augmentació de les tarifes dels tramvies. Les noves venien saturades d'aquesta mena d'astorament: « Ha estat un boicot gairebé unànim, seguit d'una vaga d'un abast imprevist. Excepció feta dels grans industrials i comerciants, tothom ha seguit les consignes, tothom s'ha solidaritzat amb els proletaris ».

Excepció feta dels grans comerciants i dels grans industrials... Tots plegats són ben poquets tant mateix!

La gentada de Catalunya no ha fallat, la immensa majoria del poble ha protestat. I com voleu que no sigui així si en el decurs d'aquests darrers quinze anys Franco s'ha encarregat de liquidar els estaments intermitjos i avui ja solament hi ha pobres, ben pobres, i rics, tan rics com mai no ho havien estat?

A Catalunya on la classe mitja ocupava un lloc preponderant, on constituïa, potser, la força més autòctona, la menestralia, i on representava una part decisiva del capital-treball nacional, avui ha pràcticament deixat d'existir o, si més no, és una ombra del que havia estat.

Ja només hi ha obrers. El vell i arrelat sentit conservador de la classe mitja, és a dir, el seu egoisme congènit, a no té raó d'ésser. S'ha esfumat amb els darrers sous desafortunats de la calaixera.

El món obrer s'ha fet molt més gran. Ja podem parlar de la Catalunya obrera, d'una majoria obrera esclafant, però d'una majoria obrera, pel que anem

(Passa a la tercera pàgina)

14 d'Abril del 1931 14 d'Abril del 1951

SALUTACIO A LA II REPUBLICA

Vint anys. Els infants s'han fet homes i els homes, envellits, esguarden enrrera amb recança i melangia. Catalunya és avui, alhora, l'espurnejar dels ulls de les generacions que veieren voleiar la bandera barrada a la plaça de San Jaume, i la magnífica realitat d'aquesta joventut que ha de nou plantat cara al feixisme, als mateixos indrets que havien glorificat els seus pares amb aquell massa alegre repicar de campanes.

El passat i el futur. El destí de Catalunya radica avui en aquesta síntesi difícil, en aquest balanç d'experiències i d'il·lusions fallides, que sàpiga aprofitar d'un passat mort per llei biològica, el que conté de riquesa emocional i de voluntat alliberadora.

El cap fred i el cor calent, ens cal saludar aquella magnífica esperança que Macià encarnà. Catalunya, per unes poques hores, retrobava la plenitud de sobirania i — precisament per això — era la llum que indicava el camí als demés pobles ibèrics. D'Astúries i de Bascònia, d'Andalusia i de Galícia, els esguards dels treballadors es giraven vers el poble català, confiant que compliria la missió que la història li ha donat: desnuar aquest nus tràgic que primeix la vida espanyola i que, avui més que mai, té per nom la misèria i l'esclavatge.

Després... Els esdeveniments són recents i els fets cremen encara, roents, la carn del nostre poble. Els enemics eren forts, però això no és prou per a explicar una desfeta que encara dura. El cor calent, doncs, per a saludar la II República; el cap fred per a jutjar-la serenament, per a no ésser presoners de les seves equivocacions, per a no caure en els mateixos paranyes. Heus ací el que ens cal al cap de 20 anys passats en la lluita i a l'exili.

El combat de Catalunya per la llibertat i per la justícia social continua. Cada fita aconseguida — per minso que sembli el camí que recorrem — ens accosta a la realització d'aquella gran esperança que les malifetes dels adversaris i els errors — no sempre ingenus — dels homes i les ferces que l'encarnaren políticament, no deixaren prosperar.

Catalans!

Socialistes!

Avui més que mai: contribuïu al Combat de Catalunya!

Ajudeu la premsa catalana!

Contribuïu a la subscripció dels companys de Catalunya!

Le gérant: A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saunier. — PARIS (IXe)